

Fire år senere

Af Lars Ahn

Vi gik i seng, og da vi vågnede igen, var der gået fire år.

Det skal forstås helt bogstaveligt. Fra den ene dag til den anden var hele verdenen blevet fire år ældre, og ingen kunne huske, hvordan det var sket.

For de fleste var der tale om en gradvis erkendelse, der begyndte med, at vi tjekkede vores telefon og undrede os over ugedagen. Vi var gået i seng om søndagen og stod op til en lørdag. Selv ikke glæden over at være sluppet for en sur mandag og være gået direkte til en ny weekend kunne fjerne den uro, der bredte sig, da vi fik gnedet søvnen ud af øjnene og opdagede, hvilket årstal kalenderen stod på. Selvfølgelig dobbelttjekkede vi ved at tænde for fjernsynet og gå på nettet, men resultatet var det samme: Fire år var med et trylleslag forsvundet i løbet af en enkelt nat.

For andre opstod mistanken, da de så sig selv i spejlet og undrede sig over de ekstra grå hår og rynker, der pludselig var dukket op. Og så var der selvfølgelig dem, som med nærmest pervers stolthed pralede med at have været de sidste, der havde opdaget noget som helst. Som nåede at tilbringe flere timer, ja, op til en halv dag, i lykkelig uvidenhed, før andre havde gjort dem opmærksom på Hændelsen.

Hændelsen. Det var sådan, den blev kaldt i mangel af bedre, indtil vi fandt ud af, hvordan det var gået til.

Medierne og myndighederne var ikke til megen hjælp i de første timer. Alle var lige forvirrede og vantro over situationen, og det blev ikke bedre af, at ingen nyhedssider virkede til at have været opdateret i fire år. Det samme gjaldt resten af internettet og samtlige sociale medier. Der var intet som helst i den digitale verden, der kunne forklare, hvad der var sket i de mellemliggende år.

Det mærkelige og det, der for alvor vakte undren, var dog, at den virkelige verden til gengæld ikke bar præg af, at den skulle have stået stille i fire år, men i høj grad virkede til at have været levet i. Alt fungerede, som det skulle. Vand, varme, el, aircondition, servere, respiratorer, satellitter, trafiklys, tankstationer, kaffeautomater ... Intet havde fået lov at forfalde. Intet var overgroet. Supermarkederne bugnede af friske varer på hylderne. Parker, haver og anlæg var vedligeholdt. Bilerne startede med det samme og havde ny benzin i tankene. Vi kunne åbne vores køleskabe uden at blive mødt af en stank af råddenskab og fandt højest daggamle rester. Streamingtjenesterne var fyldt med serier og film, ingen kunne huske at have set eller produceret. I reolerne fandt vi nye romaner af vores yndlingsforfattere stående ved siden af bøger af ukendte forfattere, vi skulle til at opdage (igen).

Alt tydede på, at verden havde gået sin vante gang helt frem til nu, hvor vi var vågnet op og ikke havde den fjerneste erindring om, hvad der var sket de sidste fire år.

Da først vi var kommet os over det umiddelbare chok, gik arbejdet i gang med at få opklaret, hvad der kunne være sket.

Det var hjertevarmende at se, hvordan hele verdenen samledes om at løse mysteriet, uanset tidligere politiske, ideologiske og religiøse stridigheder. Det var også livsbekræftende at opleve, hvordan vildtfremmede mennesker faldt i snak med hinanden på gaden, og hvordan alle gjorde deres bedste for at hjælpe dem, som havde svært ved at bearbejde Hændelsen og dens følgevirkninger.

For vi var ikke bare alle blevet fire år ældre. Vi manglede også erindringen om fire års liv. Nogle vågnede op og opdagede, at de havde mistet deres elskede, at familiemedlemmer og nære venner lå på kirkegårde og gravpladser, eller at de åbenbart havde været igennem en skilsmisse og nu var alene, mens andre havde fået nyt arbejde, ny bopæl, ja, i visse tilfælde endda nyt hjemland.

Og så var der dem, som fandt sig sammen med nye ægtefæller og partnere eller med en udvidet familie. Fælles for dem alle var dog, at ingen vågnede op til synet af en fuldstændig fremmed person eller til børn, de ikke kendte. Alle som én forklarede de, at selv om de ikke umiddelbart havde nogen erindring om de nye personer i deres liv, så var der noget genkendeligt over deres ansigter, som straks vakte følelser og gjorde dem trygge ved at være sammen. Når det kom til børnene, var moder- og faderfølelsen der med det samme.

”I samme øjeblik, jeg så min søn/datter, vidste jeg, hvad han/hun hed, og hvornår han/hun var født,” lød den enslydende forklaring fra alle de nye forældre.

Men det var samtidig den del, der foruroligede os mest. For det antydede, at Hændelsen ikke bare var et kollektivt og verdensomspændende hukommelsestab, men at den var designet og tilrettet efter individuelle behov.

Spørgsmålet var bare af hvem?

Jo mere vi tænkte over det, jo mere bekymrede blev vi. For hvis de fire år var blevet fjernet af nogen, var spørgsmålet ikke kun, hvem der stod bag? Det var også, hvordan de havde gjort det og hvorfor? Men først og fremmest ville vi gerne vide, hvad de ville os?

Der gik ikke længe, før nogen bragte teorien om rumvæsener på banen. Normalt ville vi bare have rystet på hovedet, hvis det ikke var fordi, at mange af os selv havde haft tanken uden at turde sige det højt af frygt for at blive til grin.

Selvfølgelig var der også dem, der var overbevist om, at Hændelsen var tegn på guddommelig indgriben. I forhold til syndfloden og de ti plager var fire års hukommelsestab nådig sluppet, og for nogen gav det god mening, at det skulle være Guds vilje.

Det var dog rumvæsen-teorien, som havde langt de fleste tilhængere, og det var den, der primært blev diskuteret i medierne, både i de traditionelle og på de sociale. UFO-eksperter og konspirationsteoretikere, som ellers kun plejede at optræde i sensationspressen og på obskure hjemmesider, blev hevet frem i rampelyset og fik fri taletid, indtil det gik op for alle, hvorfor ingen havde taget den slags mennesker alvorligt før Hændelsen.

Derefter vendte vi blikket mod den etablerede videnskab, der mest af alt reagerede som en storebror, som var forbandet over, at hans uvorne lillebrors eskapader ikke længere kunne fjerne opmærksomheden fra hans egen manglende succes.

Verdens fremmeste hjerner gik i tænkeboks, men måtte erkende, da de kom ud, at de var nået frem til samme konklusion som sølvpapirhat-segmentet: Hændelsen var ikke menneskeskabt. Den måtte være skabt af noget, der ikke var af denne verden, noget (hvisk det) udenjordisk.

Hvis man virkelig tænkte over, hvad der skulle til for at gennemføre noget så omfattende som Hændelsen, stod det meget hurtigt klart for alle – bortset fra det fåtal, som nægtede at se realiteterne i øjnene – at vi talte om en teknologisk og logistisk bedrift, der befandt sig hinsides det menneskeligt mulige.

Vi havde alle haft den samme oplevelse: Vi var gået i seng og var vågnet op fire år senere. Det gjaldt uanset, hvor vi var i verdenen, og hvilken tidszone vi befandt os i, om vi boede i et hus med indlagt vand og varme eller levede i en landsby med lerhytter, hvis vi da overhovedet havde tag over hovedet og et sted, vi kunne kalde for ”hjem”. Det havde ingen betydning, at det var dag på den ene side af kloden, når det var nat på den anden. Vi opdagede det alle samtidig, selv om al logik tilsagde, at det burde være umuligt. Faktum var, at ingen nåede at advare hinanden om, hvad der var sket, selv om de burde have haft flere timers forspring på grund af tidsforskellen. Det spillede heller

ikke ind, at nogen af os havde natarbejde, var ude at feste, hang på en bar eller havde andre grunde til ikke at befinde sig i en seng. Vi huskede det alle som, at vi havde lagt os til at sove, og da solen stod op, var der gået fire år.

Ingen var i stand til at forklare, hvordan det kunne lade sig gøre at redigere i folks hukommelse og opfattelse af tid og virkelighed på den måde. Der blev igen talt om Gud, mens andre vovede at foreslå, at magi måske alligevel var noget, der eksisterede i virkeligheden. Det fik straks en masse science fiction-forfattere og -fans til at citere noget, de kaldte for ”Clarkes tredje lov”, der gik ud på, at enhver tilstrækkelig avanceret form for teknologi ikke er til at adskille fra magi. Eksempel: Hvordan ville folk fra middelalderen reagere, hvis de blev præsenteret for en smartphone? Ville de ikke antage, at der var tale om trolddom eller et orakel, der kunne svare på alt? Og så var vi tilbage ved rumvæsenerne.

Men det var ikke det argument, der for alvor overbeviste os om, at noget udenjordisk havde været på spil. Det vægtigste bevis kom fra en helt anden gruppe.

Det kom fra børnene.

Læs resten af novellen i *Sandsynlighedskrydstogt – Lige under overfladen 14*, Science Fiction Cirklen, 2019